

2.

MÓZES TÖRTÉNELMI LECKÉJE

Október 2., szombat délután

Az Úr utasította Mózeset, mondja el Izrael gyermekeinek Isten értük tett dolgait, hogy kiszabadította őket Egyiptomból, és csodálatosan megőrizte őket a pusztában. Eszükbe kellett juttatni hitetlenségüket és zúgolódásukat, mikor próbákkal találták szemben magukat, és az Úr nagy kegyelmét és szeretetét, mely soha nem hagyta el őket. Ez élénkítette a hitüket, erősítette a bátorságukat. Miközben rávezette őket, hogy legyenek tudatában bűnüknek és gyengeségüknek, és azt is véssek az eszükbe, hogy Isten az igazságosságuk és erejük.

Ugyanolyan fontos ma is, hogy Isten népe észben tartsa, miként és mikor próbálta meg őket az Úr, és hol bizonyult gyöngének a hitük; hitetlenségükkel és önteltségükkel hol hoztak veszedelmet a menny művére. Lépésről lépésre emlékezzenek Isten könyörületére, megtartó gondviselésére, feledhetetlen szabadítására. Amikor Isten népe így szemléli a múltat, láthatja, hogy az Úr örökké megismétli bánásmódját. Értsék meg az adott figyelmeztetéseket, és vigyázzanak, nehogy megismételjék az ősi Izrael hibáit. Mondjanak le a maguk erejére való támaszkodásról. Bízsanak Istenben, hogy megóvja őket, nehogy ismét szégyent hozzanak a nevére. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 210. o.

A mai embereknek gondosan tanulmányozniuk kellene Mózes ötödik könyvét. Ez a könyv tartalmazza Mózes izraelitáknak adott utasításait. A törvény megisméltése is itt található. Izraelben gyakran el kellett ismételniük Isten törvényét. A törvényt a nép szeme előtt kellett tartani. Mindenkor magasztalniuk és tisztelniük kellett azt. A szülők kötelessége volt felolvasni gyerekeiknek a törvényt. Sort sor után, elvet elv után kellett megtaníttatni velük. Ünnepek alkalmával az egész nép füle hallatára kellett felolvasniuk a törvényt.

Izrael jóléte a törvény iránti engedelmességtől függött. Ha engedelmesek, életet fog hozni számukra, ha engedetlenek, akkor meg halált. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1117. o.

Sátán mindig csinál valamit, és igyekszik elfordítani, amit Isten mondott, elvakítani az elmét és elhomályosítani az értelmet, hogy ezáltal bűnre vigye az embert. Az Úr nyílt követelményei olyan nagyon egyszerűek, hogy senkinek sem kell tévelyegnie. Isten állandóan keresi, hogy az embert védelme alá vonja, hogy az ördög ne gyakorolhassa gonosz, megtévesztő hatalmát. Az Úr leereszkedett, hogy saját szavaival beszéljen hozzájuk, és saját kezével írja le az élő igéket. És ez áldott igéket étellel áthatva és igazságtól ragyogva tökéletes vezetőként adta át az embernek. Mivel a gonosz arra törekszik, hogy elvonja a figyelmet és elfordítsa a hajlandóságot az Úr ígéreteitől és követelményeitől, ezért annál nagyobb szorgalomra van szükség, hogy azokat az emlékezetben megerősítsék, és a szívbe bevéssék. – *Pátriárkák és próféták*, 503–504. o.

Október 3., vasárnap

Mózes által szabadította ki Isten Izrael fiait az egyiptomi rabszolgaságból. Mózes közbenjárója volt népének, és gyakran állt a nép és az Úr haragja közé. Mózesnek Izrael iránti végtelen szeretetét akkor tette próbára a menny, mikor haragja fellobbant a vétkes, hitetlen és zúgóldó nép ellen. Isten azt javasolta, hogy eltörli Izrael népét a föld színéről, és helyette Mózesből alkot hatalmas nemzetet. Azonban Mózes megmutatta szeretetét Izrael iránt, mert komolyan esedezett érte. Végtelen fájdalomában arra kérte a Mindenhatót, hogy szűnjön meg emésztő haragjától, és bocsásson meg Izraelnek, vagy az ő nevét törölje ki az élet könyvéből. – *Tapasztalatok és látomások*, 162. o.

Krisztus az önzetlen szolgálat életét élte, és nekünk az Ő életét kell tanulmányoznunk. Folytatnunk kell az általa elkezdett munkát. Mivel szemünk előtt van küzdelmekkel és szenvedéssel teli élete, vajon még mindig tétovázhatnak a magukat keresztényeknek vallók az önmegtadgásban, a kereszt hordozásában és Krisztus követésében? Ő annyira megalázta magát, hogy a feddhetetlenség, szentség és tökéletesség magasságába emelhesen fel minket általa. Szegényé lett, hogy sze-

génységtől sújtott lelkünkbe tölthesse a menny összes gazdagságát. Elszenvedte a kereszt szégyenét, hogy békét, nyugalmat és örömet adhasson számunkra, és trónusának dicsőségében részesítsen.

Hát ne adjuk vissza Istennek mindazt, amit Ő megváltott, vagyis érzelmeinket, amelyeket megtisztított, testünket, amelynek szentségéért hatalmas árat fizetett?

Az igazi kereszténység szeretetet áraszt. Ez a szeretet megérinti a létezés összes fontos területét: az elmét, a szívet, a segítőkész kezet és lábat, és képessé teszi az embert szilárdan megállni abban, amit elvár tőle Isten. Mi képesek vagyunk felfedezni a mennyei Urunkhoz való hasonlóságunkat. Eljuthatunk a lelki élet tudományának megismerésére. Dicsőíthetjük Istent testünkkel és lelkünkkel, hiszen mindez az övé. – *In Heavenly Places*, 43. o.

Az igaz szeretet egyszerű módon munkálkodik, és nem hasonlítható semmilyen működési elvhez.

Jézusban képes az ember buzgón és komolyan szeretni. Ez a szeretet tud korlátok nélkül növekedni. Az Isten iránti szeretet magával hozza az embertársak iránti szeretetet, ezért mélységes érdeklődéssel és önzetlenséggel fogja teljesíteni az élet kötelességeit. Tettei alapját tiszta elvek kell, hogy képezzék, belső békéje pedig egészséges mederbe fogja terelni a gondolatait. (...)

A megszerezhető lelki béke áldásul szolgál mindazoknak, akikkel társulsz. De miközben ez a béke és nyugalom a természeteddé válik, értékes sugarai kiáradnak körülötted, majd visszatükröződnek rád.

Minél inkább megízleled ezt a mennyei békét és lelki nyugalmat, annál inkább fogsz növekedni. Ez egy lelkesítő tudat, hiszen nem engedi szunnyadni erkölcsi erőidet, hanem még szorgosabb munkára készítet. A tökéletes béke mennyei tulajdonság, amit az angyalok is birtokolnak. – *Lift Him Up*, 94. o.

Október 4., hétfő

Isten csak úgy tudja megmutatni akaratának ismeretét és kegyelmének csodáit a hitetlen világnak, ha tanúi élnek mindenütt a világon. Azt tervezi, hogy akik Jézus Krisztus által részesültek a nagyszerű mentésben, a küldöttei legyenek, a világosság közegei a világ minden részén. Útjelzők az emberek számára, élő levelek, melyeket minden ember ismer

és olvas. Hitük és cselekedeteik bizonyítsák az eljövendő Megváltó közeledését, és hogy nem hiába fogadták el Isten kegyelmét. Figyelmeztetnünk kell a közelgő ítéletre. Akik eddig csakis légből kapott mesékre hallgattak, Isten alkalmat nyújt meghallaniuk a megbízható, mennyből jövő jövendöléseket, melyekre jól teszik, ha figyelnek, mint sötétben világító szövétnekre. Eljuttatja az igazság megbízható szavát az engedelmeskedni akarókhöz. Mindenki összevetheti az igazságot a mesékkel, noha olyanok tálalják eléjük, akik állítólag értik az Isten szavát, és elég képzetek, hogy tanítsák a sötétben veszteglőket. – *Bizonyságtételek*, II. köt., 631. o.

Amikor a keresztény a kötelességeire tekintve a hitvallása miatt ráváró keserű próbákra gondol, emberi természete megriad a következőkmentől, és ez egyre inkább így lesz a földi történelem végéhez közeledve. Isten Igéjének igazságai bátorításul szolgálhatnak. Krisztus soha nem fordult el gyermekeitől, hanem biztos vezetőjük maradt nehézségeik idején. Hűséges feljegyzések szólnak a Sátán elnyomó hatalma miatt szenvedő emberekről. Jézus kegyelme minden napra elegendő erőt adott nekik. Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek. – *Szemelvények*, III. köt., 398. o.

Több mint ezernyolcszáz év telt el, mióta az Üdvözítő megígérte, hogy visszajön. Szavai évszázadokon át bátorsággal töltötték el hűségeseinek szívét. Ez az ígélet még nem teljesedett be, ettől viszont még nem csökkent annak a bizonyossága, hogy teljesedni fog.

Krisztus vissza fog jönni dicsőségben, az Atya dicsőségében és a szent angyalok társaságában. Tízezerszer tízezer csodálatos angyal és az Atya győztes gyermekei alkotják majd semmihez sem fogható dicsőségben ragyogó kíséretét. Töviskorona helyett a dicsőség koronáját, a koronák koronáját fogja viselni. A hajdani bíborvörös palást helyett ragyogó fehér ruhát visel majd, olyan fehéret, „mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehérethet”. Palástjára pedig az Ő neve lesz írva: „Királyok Királya és uraknak Ura.” – *Our High Calling*, 367. o.

Október 5., kedd

Izrael kormányzását a legalaposabb szervezés jellemezte. Csodálatos volt a tökéletessége és egyszerűsége. A rend feltűnően megmutatko-

zott Isten minden teremtett műve tökéletességében és elrendezésében, mely a héber gazdasági életben is kifejezésre jutott. Az Úr volt a vezetés és a kormányzat középpontja, Izrael uralkodója. Mózes a menny által kijelölt látható vezetőként állt a nép élén, hogy Isten nevében gondoskodjon a törvények betartásáról és végrehajtásáról. Később a törzsek véneiből egy hetven tagból álló tanácsot választottak, hogy támogassák Mózes a nép általános ügyeinek intézésében. Ezután következtek a papok, akik a szentélyben tanácskoztak az Úrral. A törzsek felett a törzsek főnökei vagy fejedelmei uralkodtak. Alattuk álltak és ügyködtek az „ezredeseknek, századosoknak, ötvenedéseknek, tizedeseknek és tisztartóknak” nevezett előljárók, akik szintén a törzsek főemberei közül kerültek ki. Végül olyan tisztjeik is voltak, akiket különleges kötelességek végzésével bíztak meg (5Móz 1:15).

A héber tábor is pontos rend szerint három nagy körzetre különítették el. Mindegyiknek megvolt a maga kijelölt helye a táborban. A táborhely középpontjában állt a sátor, a láthatatlan Király tartózkodási helye. A sátor körül állomásoztak a papok és a lévíták. Mögöttük telepedett le az összes többi törzs. – *Pátriárkák és próféták*, 374. o.

Az életszentség ugyanazon elveit kell követniük a vezetőknek az Újszövetség hívő gyülekezeteiben is, amelyek Isten népének vezetőit irányították Mózes és Dávid napjaiban. (...)

Az őskeresztény gyülekezetekben fenntartott rend képesítette arra őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felövezve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területeken voltak szét-szórva, valamennyien egy test tagjait képezték. Egy akarattal és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antiókiában és máshol – nézeteltérések keletkeztek, az nem okozott szakadást köztük, mert a legfőbb tanácstestület, mely a különböző helyi gyülekezetek küldötteiből alakult, volt hivatva a vizsályt elsimítani. E testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vének feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel, a messze fekvő gyülekezeteket megóvni és egységes eljárásukkal az ellenség terveit megghiúsítani. – *Az apostolok története*, 95. o.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében” (1Kor 16:33–34) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és

rendszer uralkodjon. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény kereszténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjon össze. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét. – *Az apostolok története*, 96. o.

Október 6., szerda

Miután a föld termékenységéről szóltak, kettő kivételével mind nagyon csüggesztően nyilatkozott Izrael választott népének arról, hogy birtokba vehetik az országot. Azt mondták, hogy nagyon erős népek lakják a földet; vaskos és magasba nyúló falak veszik körül a városokat, sőt, az óriás Anák fiait is ott találták. Majd elmondták, hogy melyik nemzet merre él Kánaánban, és hangot adtak félelmüknek, hogy lehetetlennek tartják az ország elfoglalását.

Mikor a nép meghallotta a jelentést, keserű szemrehányásokkal és jajgatással fejezte ki csalódását. Nem gondoltak arra, nem érveltek azzal, hogy Isten, aki ilyen messzire kivezette őket, kétségkívül nekik fogja adni a földet. Kihagyták Őt a számításaikból, úgy viselkedtek, mintha teljesen fegyvereik erejére kellene támaszkodniuk, mikor el akarják foglalni Jerikót, Kánaán kulcsát. Az Úr kijelentette, hogy nekik adja az országot, ezért meg kellett volna bízniuk benne, hogy eleget tesz ígéretének. De lázongó szívük nem állt összhangban az Úr terveivel. Nem gondoltak arra, hogy a menny milyen csodálatosan gondoskodott róluk, harcolt értük, amikor kihozta őket az egyiptomi szolgaságból, mikor ösvényt hasított nekik a tenger vizén át, és egyúttal a fáraó üldöző seregét is megsemmisítette. Hitetlenségükben korlátot szabtak Isten hatalmának, és bizalmatlanok voltak a kéz iránt, mely eddig biztonságban vezette őket. Konokul megismételték előbbi tévedésüket – zúgtak, morogtak Mózes és Áron ellen: „Ez tehát nagyszerű reményeink vége – mondták –, ez az a föld, melynek a birtoklása végett egészen Egyiptomtól idáig jöttünk.” Vezetőiket hibáztatták, hogy bajt hoztak Izraelre, és ismét megvádolták őket, hogy megcsalták, félrevezették a népet. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 148. o.

Nem Isten akarata volt, hogy Krisztus eljövetele így késsen. A Mindenható nem tervezte, hogy népe, Izrael, negyven évig a pusztában

vándoroljon. Azt ígérte, hogy közvetlenül Kánaán földjére fogja vezetni őket, és szent, egészséges, és boldog néppé teszi őket. De azok, akikhez először szólt az ígéret, nem mehettek be „hitelenség miatt” (Zsid 3:19). Szívéket bosszankodás, lázadás és gyűlölet töltötte el, így Isten nem teljesíthette nekik szóló ígéretét.

A negyven évig tartó hitelenség, panaszkodás és lázadás kizárta az ősi Izraelt Kánaán földjéről. Ugyanezek a bűnök késleltették a modern Izrael bejutását is a mennyei Kánaánba. Egyik esetben sem Isten ígéretei voltak a hibásak. Az Úr hitvalló népe körében megnyilvánuló hitelenség, világiasság, szentségtelenség és viszálykodás az, ami ebben a bűnös és fájdalmas világban tart hosszú éveket. – *Szemelvények*, I. köt., 68–69. o.

Ma is az Isten célja, mint amikor Izraelt kihozta Egyiptomból. Mikor a világ látja az Atya jóságát, kegyességét, igazságát és a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor a jellemét látja. (...)

Nemcsak ennek a világnak, de az egész mindenségnek be kell mutatniuk országának elveit. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 12–13. o.

Október 7., csütörtök

Isten közölte az izraelitákkal, hogy az emoreusok törvénytelenége még nem érte el a csúcspontját, és hogy addig nem jogos az országból való kiűzetésük és elpusztításuk, míg nem telik be törvénytelenységük pohara. Bálványimádó bűnösök voltak, de annyira még nem telt be a pohár, hogy elpusztíthassa őket. Isten az Ő szeretetében és irgalmában azt akarta, hogy még láthatóbb módon áradjon feléjük a világosság, mert lehetővé akarta tenni számukra, hogy megláthassák hatalmának csodálatos munkálkodását, és így ne hozhassanak fel semmilyen kifogást a gonosz cselekedeteikre. Így munkálkodik az Úr a nemzetekkel. Egy bizonyos próbaidő révén mutatja ki hosszútűrését a nemzetek, a városok és az emberek iránt. Amikor azonban már nyilvánvalóvá válik, hogy nem térnek meg, eljön rájuk is az ítélet. Ekkor érkezett el az emoreusokra is az ítélet, és eljön majd az idő, amikor a parancsolatok áthágói is meglátják, hogy Isten egyetlen bűnösnek sem kedvez. – *The Review and Herald*, 1893. május 2.

Sokan kegyetlennek vélik az Urat, mivel itt megköveteli népétől, hogy más nemzetek ellen viseljen hadat. Azt állítják, hogy ez ellenkezik jószágos jellemével. Ámde Isten teremtette a földet, Ő alkotta az embert, hogy a földön lakjon, ezért kezének minden műve fölött korlátlan hatalommal rendelkezik. Az embernek nincs joga így szólni Alkotójához: „Miért teszed ezt?” Isten jellemében nincs igazságtalanság. Ő a világ ura. Földi alattvalóinak túlnyomó része mégis fellázadt ellene, mégis lábbal tiporja törvényét... Az Atya itt haragja eszközeként használta népét, hogy megbüntesse a gonosz nemzeteket, melyek gyötörték és bálványimádásra csábították népét. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1117. o.

Azonban Krisztus minden követője talál alkalmat arra, hogy kimutassa keresztény kedvességét és szeretetét, és ezáltal kimutassa, hogy Jézus Krisztus vallásának hívei közé tartozik. Ez a vallás megtanít bennünket a türelem és a béketűrés gyakorlására durva és igazságtalan körülmények között is... „Nem fizetve gonosszal a gonoszért, avagy szidalommal a szidalomért; sőt, ellenkezőleg, áldást mondván, tudva... arra hívatatok el, hogy áldást örököljetek.” (1Pt 3:9) Krisztus nem viszonzta a szidalmat szidalommal... Vallása a lélek szelídségét és csendességét hirdeti.

A Biblia vallását követve állandóan szükségünk van a türelmes, gyöngéd, önmegtagadó és önfeláldozó lelkületre. Ha Isten Igéje marandó elvvé válik az életünkben, akkor minden szavunk és hétköznapi tettünk arról fog árulkodni, hogy Krisztus gyermekei vagyunk... Ha befogadjuk Isten Igéjét a szívünkbe, akkor kivész az önhittség és az önelégültség lelkünkéből. Életünk hatalom lesz a jóra, mert a Szentlélek Isten dolgaival tölti meg a gondolatainkat. – *Isten csodálatos kegyelme*, 248. o.